СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ.

ЖОВТНЕВЕ СВЯТО В КАНАДИЙСЬКІЙ "АГРОКОМУНІ" В МИГАЄВО, НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

Мигаєво,
Одеської губернії 17. XI. 1923.

Дорогі Товариші!

Цим листом витаємо Вас з далекої Радянської Держави, в день шістьлітньої Жовтневої Революції.

Щирий привіт передають Вам всі члени-комунарі, з окрема комуністичний гурток К. П. б. У. а також вітають Вас слідуючі організації нашої Комуни: Жіночий Відділ, Спілка Комуністичної Молоді, Молодий Спартак, Діточа Школа, Школа Неграмотних, Політично-освітний, Агро-культурний і Драматично-співацький гуртки.

Ми при співучасти селян з поблизьких хуторів і делеґації від великої одеської робітничої організації, що зветься "Січневі майстерні зелізнодорожників", відсвяткували шесту річницю Жовтневої Революції в Агрокомуні у вівторок 6-го листопада 1923 тому, що 7-го листопада ми святкували спільно з селянами в найблищому містечку Гроссулово, 15 верст на захід від нашої комуни.

Вівторок рано. Всі повставали і заняли свої місця праці. Святочний настрій опанував всіх. Діти весело бігають по подвірю і радіють теплим, осінним днем, а деякі співають робітничі пісні. Молоді Спартаки швидко бігають з подвіря до амбара і приготовляють сцену, та декорують амбар червоними прапорами і портретами великих вождів Революції. Ині вправляються в деклямаціях т. Тарнавського та виготовляють програму дня.

Пята година вечером. Загудів гудок нашого парового млина даючи знати всім, що Агрокомуна покидає фізичну працю і збирається до великого Жовтневого Свята. Вся наша техніка перестала працювати. Селяне, які залишилися біля млина і не вспіли змолоти зерно, почали розїздитися або до дому, або до нас в амбар. Точно в 6-ій годині всі ми по вечері. Чотири товариші з крісами роблять по обійстю вартову службу. Пів осьмої вечером. Подвіря Агрокомуни заповнене селянами і селянками.

Місцевий секретар Комгуртка К. П. б. У. т. Мельник відкрив величаве зібрання. Наш мішаний хор з діточою школою, під управою тов. А. Чабина відспівав "Інтернаціонал". В знак пошани погибшим борцям за волю працюючого люду, відспівали теж "Жалібний марш".

В президію увійшли: від Комгуртка К. П. б. У. т. С. Мельник, від Агрокомуни т. Н. Білінський, від Жіночого Відділу т-ка К. Ґулій, від Ком. Спілки Молоді т. Борну, а від "Січневих зелізнодорожних майстерень" в Одесі — червоноармієць т. Захарів.

Перш усього були виголошені від вище згаданих організацій щиро сердечні привіти, а потім доклади: "Про міжнародне становище", "значіння Жовтневої Революції", "Жовтнева Революція і незаможне селянство", "значіння і сучасне становище Червоної Армії" і ин.

По скінченню мітінґу відбувся концерт. Діточий і мішаний хор, деклямації, сольо-співи і дуети.

Концерт виконаний був виключно нашими силами і закінчився в 12ій годині в ночі.

Після концерту вдоволена публика розійшлися, щоби відпочити і піти ранком в містечко Гроссулово на пролетарське свято.

Ранком виїхало нас з Агрокомуни чотири фіри в Гроссулово: одна фіра самих наших дітей, три фіри дорослих, як чоловіків, та й жінок. До кождої запряжено 4 коні. Вози удекоровані червоними прапорами і написами.

В містечку велика площа була заповнена народом. Мельодійні звуки оркестри витали всіх прибувших. З усіх кінців міста сходяться люде, деякі верхом на конях инші на возах, більшість піших. Кожда група людей несе свій червоний прапор з відповідними написами і кличами. Дехто ніс портрети Леніна, Маркса, Енґельса, Троцького і ин. в вінках зелені. Один відділ-колектів їхав на фірах з червоним прапором і оркестрою. За ним удекорований портрет Тараса Шевченка, а під портретом плуг і по боках серп та коса. Всі прибувші гуртуються біля волостного будинку, на якому пишається великий напис: "Українська Соціялістична Радяська Республика. Волостний уряд м. Гроссулова".

В 12-тій годині почався похід на призначену за містом площу. Похід довжезний. По переду новобранці (що мають йти в Червону Армію), за ними инші організації з морем червоних прапорів.

Участники, в числі около 4.000, обступили на площі високу трибуну. Почали виголошувати представники ріжних організацій свої привіти, та промови. Численна робітничо-селянська публика витала їх грімкими-безконечними окликами.

Свято продовжувалося 3 години. По скінченню промов, безпартійні робітники і селяне подарували секретаріятови Районного Комітету Комуністичної Партії України — червоний прапор.

Вечером відбувся в театральній волостній салі концерт і представлення. На концерті співали українські пісні, а одну виставу поставили в українській мові, другу в російській.

Пізною порою публика розійшлася до дому. Наші комунарі приїхали в Мигаєво о год. 5-тій ранком. На другий день росказували ті що були про свято тим товаришам і товаришкам, які з ріжних причин не могли були взяти участи в святі.

Так дорогі товариші і товаришки в Канаді, відсвяткувала наша Комуна Велике Жовтневе Свято. Але повірте, що нема сили описати це святкування так, як воно відбулося. В душі лишилося дуже багато і передати це на папір — годі. Треба побачити все власними очима, щоби розумно і точно оцінити. Дорощого ідеалу, як переживати і бачити своїми очима це, що здобуте завзятими борцями пролетарської революції і передане для користування лише робітникам і селянській бідноті.

Здоровимо Вас ще раз щиро і грімко, на весь голос, гукаємо:

Хай живе непереможний пролетаріят!

Н. Захарук.

П. С. В найблищих днях вишлемо Вам листи з описом життя в нашій Комуні.

Я І МОЯ ЄЛЕНА.

Дромгелер, Алта.

— Лиш прошу тебе стара, вислухай мене без тих ясновельможних гадемусів, бо коли пічнеш вживати слів того високого стилю, то я зараз готов робити з тобою те, що моя небіжка баба робила тій курці, що в пилипівку заступала благародну пісню когута. Еге, співала. А баба на тім добре розумілася, що коли курка кукуріче то буде дуже велика халепа. І коли тільки курка скінчить своє, тоді баба починає робити з нею своє. Бере курку в руки і давай міряти від стола до порога і коли ляже на поріг хвіст, то рубає хвоста, а як голова, то відрубає голову.

Я дуже любив, як на поріг лягла голова. А були також випадки, що я сам лазив на горище, де кури сиділи і кукурікав, а бабі казав, що то курка. А коли баба міряла від стола до порога і коли вже поріг був близько курячої голови, то баба так хитро зробить, що на поріг таки ляже хвіст. А знов мама коли міряла, то завше на поріг ляже куряча голова. Ото вже я тоді був втішний. Баба кричить, щоб мама ще раз переміряла, але я з мамою вживав дипльоматії, що то було правильно і, на вечеру — куряча юшка і каша. Наїмся бувало, що живіт стане як барабан, та опять вчуся, як би то підробити машину, щоб знову курка кукурікала.

— Семене, коли хочеш щоб нині при вечері обійшлося без гадемусів, то говори до речі.

— Ейже богу, Єлено, що так було. Не віриш, то покличусь на свідка, а знаєш свідок, це грунтовна річ. А по другім, хіба-ж я винуватий тому, що діти родяться на світ мудріщі за своїх батьків. Хіба я можу бути відповідальним за те, що будучи ще малим смаркачем потрапив обдурити стару бабу, що вірила в глупі забобони? Ти лише роздумай гарненько.

— Може ти і не винуватий, — процідила крізь зуби Єлена, — але ти вже тепер маєш літа то й повинен мати і розум. Ти знаєш, що наш єгомость вчить шанувати і не обманювати старших.

— Добре, Єленочко, науку єгомостя зі святого письма і без письма розумію, але ось тепер якраз при нагоді я спитаю тебе: чи єгомость так по святому провадить своє життя, як других вчить? Ти на мене зла за те, що я, будучи ще дітваком, мав великий апетит до гречаної каші з курячою юшкою. Мама це знала, а баба не хотіла цего знати. Баба сім разів буде курку міряти від стола до порога і в неї все бувало вийде хвостом до порога, сім разів бувало несе на ярмарок і прийде до того, що або за півдармо віддасть Жидови або попови на парастас, а таки сама не спожиє. Тому отже я був приневолений вживати хитрого способу, дурив, сказати по просту, бабу, щоб задоволити свій жолудок. Тепер напевне я цего не зробив би, бо не тільки що не маю апетиту нідочого, а навіть і жити мені не хочеться. Бо жити і дивитися на обман отих попів, панів та панських аґентів, стає просто неможливим.

— Який обман, що за обман? — кричить злісно моя Єлена.

— Шкода Єлено, що ти деколи заглядаєш до книжки і газети. Як бачу, все на дармо. Так прошу, забудь мені моє согрішення за обман покійної баби а застановись над тим, як ганебно зраджують та обманюють нас всіх католиків і православних християн ті твої влюблені єгомості. За ними слідує ціла армія таких же гемблярів народної праці і його життя. Перші вхопилися Христа і божого імени, а другі людської творчости і проводять розпустен життя без покаяння і сповіди. Для них гріх не істнує, бо вони і бога і Христа собі присвоїли. Чи не так Єлено?

— Може і так, але читаючи книги, я там того не надибала.

— Вірю Єленочко, що не надибала, а навіть розумію чому.

— Розумієш? Ану скажи.

— Шюр, що розумію і скажу. Насамперед скажу тобі те, що в Ітоновім катальогу і біблії ти і до другого потопу світа нічого подібного не вичитаєш.

— Не правда твоя, Семене, бо я вже читала про блудного сина і про графа Монтекрісто в "Укр. Голосі".

— Про блудного сина, кажеш. Мені чогось хочеться вірити, що тепер в блудних синів, а таки зовсім придурковатих. Про це свідчить їх діяльність. Ось примір. Не кажу, що ті приблудні є котячої породи і до девяти днів мають бути сліпі. Ні, люде вони, від ніг аж до голови. Але горе їм приблудні. Сім пятниць на тиждень вони рахують. Ти ще памятаєш, як рік тому взад пан Назарук і кухарки від "У.Г.", "К.Ф.", "К.У." і "Свободи" кричали і ревіли по львиному: "Купуйте свободу в Антанти для рідного краю Галичини у... Відні". Еге, у Відні, для Галичини. Комедія ця була ще так недавно... Всі памятають, а тим більше памятає те кумедне пяло — сам Назарук і шайка опянілих дурною амбіцією патріотів. Бачиш гандлярі національної свободи во імя монети все робили, пускалися на ріжного рода торговлю. А тепер?

— Семене, я тебе не розумію, що це все значить.

— Байдуже мені це Єлено, що не розумієш мене. За те розуміють мене ті, що шукають світлого розуміння людини. І то не в Ітоновім катальогу ані в біблії, а в робітничій літературі. Читай "У.Р.В." з Вінніпегу, читай "Щоденні Вісти" з Ню Йорку, а там говориться і пишеться те, що повинен знати кожний український робітник і робітниця.

В послідних числах української робітничої преси в Канаді і Злуч. Державах друкується довжезний лист писаний паном Назаруком до пана Петрушевича. Заперечити того, що пише сам генерал до свого воєводи, ніхто не може. Не можуть заперечити навіть ті всі 25-центові патріоти, що то репіли на всі заставки, "купуйте бонди національної оборони". Ось і оборонили, чорт зна кого. Сам пан Назарук говорить ясно, що ні він, ні Боберський не відповідний до дальшого збирання фондів, і рекомендує Петрушевичови, щоб той вислав поновно "державних поручників", котрі ще тут між нами укр. робітниками і фармерами не є знані зі своїм державно-закордонським фахом. А жнива цего року, пише, дуже відповідні до жатви...

— Даруй, Семене, я зупиню тебе на хвилинку. Ти бач мені дорікаєш біблією і катальогом, чи віриш ти, що і женщина є корисною для суспільної праці?

— Так, на цім ти є оправдана. До праці ви всі женщини є відповідні. Але я нічого тут не згадував про працю. Колиб ви женщини були на стільки свідомі і розуміли, що вам теж належить покористуватись рівними правами, то певно я ось тут з тобою не передирався як пес з котом. Ось ще один примір. Англійська ґазета "Морнінґ Албертан", що виходить в Келгари, пише на передовій стороні, що навіть женщини і діти українські стають дуже культурні, організуються в робітничі організації і співають "довге життя робітничим радам". Бачиш, вже десь зникла назва "дорті Ґалішенс" а народилась назва: "Українці і їх культура". Байдуже мені, що якийсь там без девятої клепки в голові патріот очерняє наші українські робітничі просвітні організації в чорносотенній пресі, що ось, мовляв, як так буде дальше, то в руках українських большевиків опинеться державний лад. Це справді осляче розумовання, бо о державну керму в Канаді тут ніхто з українських робітників і фармерів і в сні не мріє. Ми лише хочемо знання, людської пошани і взагалі лучшого життя. А керовником краю буде той, кого назначить загал населення Канади.

— Кажеш Семене, що в тій газеті згадується про наших українських женщин; може там є що про мене?

— Не страхайся, Єлено, бо як довго ти не будеш свідома, так довго ти не будеш членкинею жіночої організації, так довго ти будеш в робітничім світі не то незнаною, але просто неістнуючою.

— І що я маю робити, щоб мене пізнав світ і суспільство?

— Я вже раз тобі сказав і ще раз повторяю: старайся бути свідома і стань членом одної трудової сімї. Нині такий час настав, що лише організаційне товариське життя має вартість, бо особисте життя вже тепер безвартісне і негідне. Треба вчитися жити новим життям, себто жити для себе і для всіх, бо ми є люде. Цего вимагає світ і закон природи.

— А що це таке особисте життя?

— Пожди, зараз по змозі поясню тобі. Особисте і незалежне, це є одно і те саме: Незалежність держави від держави, господарка наша від господарки сусіда, — як ось наша фарма від фарми Трохимової. А в многих випадках є і таке: чоловік пр. не вміє упорядкувати свого розуму в голові і випалить як Мусоліні з фузії: "Я не залежний від нікого і жию особистим життям". І ось слухаючи такого базікання людини по думаєш собі: чому ти чоловіче ради особистого життя не переселишся десь на безлюдний остров, так щоб свої дурні фрази бодай в певній мірі були оправдані?

— То по твоєму, Семене, виходить, що особисто жити не можливо і, це що говорять, що край від краю незалежний, це теж неправда?

— Так, Єлено, бо життєву галузь творить загальна господарка, так звана міжнародня або інтернаціональна.

— Ну, Семене, я ніколи не думала, що ти пічнеш від курки і своєї покійної баби а скінчиш свої аргументовання на такім, чого наш єгомость ще ніколи не говорив в церкві на проповіди. Тож тепер знай, що на другу неділю я скличу до нашої хати всіх наших сусідок. Скажу їм, що справляю храм, бо якби сказала прийти тебе послухати, то не прийшлиб. Добре буде так, чи ні?

— Думаю Єлено, що ти мою вдачу знаєш. Я завше є згідний робити те, що є корисним так для нас обоїх, як і для других. Скликай не то що неділі, а навіть що вечера. Я від себе буду старатися пояснити вам жінкам, що вже час той наспів, де кожна женщина працьовниця в дома і поза домом перестає бути рабинею — чи то в области "володаря" державного чи хатнього.

— Семене, після того всего, що до нині було між нами, я... я... не знала тебе. Забудь мені. Ти нині навіть покращав для мене...

— Ну, ну, гаразд, та не забувай за свій жіночий обовязок. Де свідомість там і згода, як сімейна так і товариська.

Семен.

ЯК ТО МОЖЕ БУТИ.

Ви вже чули товариші
Що то за гидота,
Що вкраїнські любителі
Дерли гроші з хлопа.

Ой збирали, тай збирали
Зелені доляри,
Щоб відкупить Україну,
Й стати буржуями.

Ой збирали, тай збирали
Невеличку купу,
Ну а потім ухвалили,
Що треба замкнути.

Як замкнули, то почали
Без тямки гуляти,
Тай в готели першорядним
Пиво запивати.

І пють вони і гуляють
(Ба за чиї гроші?)
А не оден, той що дав,
Тільки брови морщить.

Бо подумайте лиш люде,
Як то може бути?
Ані робить, ані косить,
А паном гвант бути.

І. Е. Баєр.

НЕ ТІШСЯ ВРАЖЕ...

Транскона, Ман.

Не можна пропустити, щоб хоч в коротці не згадати про кошиковий баль, який відбувся в Транскона в понеділок вечером, дня 31. грудня 1923. Це було щось чудове. Не зважаючи на стародавні постанови "пилипівки" публика згромадилася на цей баль з цілої Транскони. Укр. Робітнича Бресова Оркестра під проводом нашого молодого дирігента т. І. Дутчина вигравала ріжні танці, а присутні танцювали і веселились. Вступ для женщин був вільний. Спеціяльно звернули були на себе увагу ці товаришки, що придбали були кошики і в кошиках. По правді сказати було доволі для всіх гостей чим гоститись. Підчас спільної вечері комітет від кошикового балю побажав всім гостям веселого нового року. Після вечері забава продовжалася до год. 3.30 ранком.

Всего приходу з балю вплинуло поверх $140.00. З відтягненням росходів осталось чистих грошей в користь У. Р.Д. близько $125.00.

Це найліпша відповідь на брехні наших ворогів. Тому ми кличемо: "Не тішся український враже! Твої підлі і безосновні виступи в буржуазній пресі обурюють проти тебе всіх твоїх бувших сторонників!" Хай жиє Стов. У.Р.Д. в Канаді!

І. Пожернюк.

ДЕЩО ПРО ФОРДА І ЙОГО РОБІТНИКІВ.

Гемтремк, Міш.

Хто з робітників працював в заводах Форда, той менш-більш знає про його систему висисання житєвих сил з робітників. Для робітників, що ще не працювали в тих автомобілевих заводах мої спостереження відносно системи в згаданих заводах будуть вельми цікаві. Інтересні будуть хоч би тому, що імя Форда розголошене в цілому буржуазному світі що до його продукції, відношення до робітників, про чистоту в заводах і т. д.

В Дітройт, Міш., Форд має два заводи: один в Гайланд-парку, а другий в Ріве-рос. В тих двох заводах працює пересічно 60 тисяч робітників. (Форд має ще автомобілеві заводи в Канаді, Ірляндії і майже в кождій державі в Европі.) Ці 60.000 робітників є майже всі чужинці. Працюють там робітники всіх національностей окрім Китайців і Японців. Най більше працює там Поляків, відтак йдуть Німці, за ними Сиріяне з Азії, відтак йдуть Мальтисти (це мешканці острова Мальта, котрий має пів міліона жителів, під контролею Англії), відтак Мурини і т. д. Зараз його заводи йдуть повним ходом; робітники працюють там на три зміни (шифти). Робітник, що вийде за браму до заводу, перестає бути людиною, а перемінюється в живу машину. Його очі мусять пильно ходити так як машина, бо лише маленька хвилева неосторожність, так жде його каліцтво, а навіть і смерть. Це тільки ще за брамою. В середині заводу — чисте пекло. Там вже робітник робітника не бачить. Відливарня, кор-рум, млини до вичищування зеліза, все те счиняє такий дим, пил, грюкіт, що стає просто неможливим одному другого бачити. На звук дзвінка кождий робітник має бути на своїм означенім місци. Робота дуже тяжка а до того ще й так удосконалена, скомплікована, що як робітник став робити, то вже нема часу ані заговорити, ані відпочити. Бо накиб один робітник став на хвилину, то зараз 10 до 20 робітників не мають вже що робити. Тоді підбігає форман (а є там майже на кождих 10 робітників один наганяч) і зараз всиплеться не мало тому робітникови. Найгірше терплять з боку тих форманів робітники чорно-скірі (Негри), й найгіршу роботу виконують. Коли випадково чорний робітник відмовився від виконання якоїсь найтяжшої праці, то були випадки, що форманн карали їх пястуками. Одним словом робітники, що працюють в заводах Форда, терплять фізично і умово. Фізично терплять тому, що коли робітник переробить в Форда 3 до 4 роки, він вже не має того здоровля як попередно; умово тому, що працюючи в тім заводі, він вже не має часу і подумати про ніщо, нема в його часу перечитати якоїсь доброї книжки чи робітничої газети, бо робітничими справами заниматися не стає в него часу; мусить тільки думати про роботу, їду і спання. Уявіть собі лише: тут гурток робітників має заосмотрений ніс в маски, (зовсім так як в воєнний час вживано масок від отрійного газу), там знов другий гурток з прикритими головами мокрими ручниками перед пекольною горячею і т. и. Коли по скінченню цілоденної праці робітники вертають до дому, то аж страшно дивитися на них. Умучені, ледви на ногах тримаються. Велике число людей працюючих в Форда хорує на сухоти, дихавицю і біль очей. Статистичні цифри виказують, що на 60,000 робітників, які працюють в Фарда, 29,000 з них має зіпсутий зір. Протягом одного місяця 11,602 робітники потребували лікарської помочі для очей. Оце лише на одну хоробу скільки людей терпить. А колиб так ще розшукати инші вади як сухоти, дихавиця, то числа були-б застрашаючі.

Думаю, що вистарчать вам вище подані статистичні цифри до вироблення собі поняття про положення між робітниками в фабриках Форда. Воно можна-б змінити цю систему, але аж тоді, як робітники будуть зорганізовані в один великий дійсно робітничий союз. Але поки що це дуже трудно осягнути, бо як я на вступі зазначив, робітники ці дуже темні, а ще до того позбирані з ріжних народностей. Правда, є мала горстка свідомих робітників, але такі мусять мовчати, бо вистарчить одно слівце в корись робітничої справи, щоб такий робітник вилетів з роботи. Несвідомий робітник зараз донесе про такого форманови.

І. Я. Павлович.

Вакав, Саск.

Перш всего хочу написати про "патріотичне" товариство в цій місцевости, яке від 1916 р. має навіть свій дім. Завдяки кільком зарозумілим інтриґантам робота тут ніяка не ведеться. Колиб хто про ведення якоїсь товариської роботи думав инакше як ці одиниці, то хорони господи, зараз називають бунтівником і т. и. Ці панки без вищого образовання, але вони вже підшиті буржуазною ідеольоґією так, що звикли лише спускатися на тяжко запрацьований гріш робітника і фармера, що вони лише збиралиб на ріжні "народні цілі". Такого сорта панки відомі вже нині кождому свідомому робітникови і фармерови.

Ось і примір з минувшої зими. Приїхав суди Боберський за грішми на викуп України. Ну, хай вже так і буде, думаю собі; хоч бідний я, але таки якось роздобув пятку і дав на викуп України. Хтож на таке благородне діло не дав би? Я думав, що їхня робота буде така гарна, як слова. Однак я, ще й много инших разом зі мною переконались, що ці гроші не пішли на ту ціль, на яку ми давали. Колиб ті люди, що збирали гроші були мали на думці обернути зібрані гроші на проповідувану ними ціль, вони булиб так горячково не звихалися за грішми.

Нераз ви панове були обернули кота в свиню, як оце ви тепер з нами зробили, але вірю, що більше вам вже не вдасться обманити нас. Більше ані зломаного цента ви від нас не дістанете. Дасть вам хліба лише той, хто ще зовсім не чув про вас. Але як здається, в Канаді вже не знайдеться ані одного фармера і робітника, котрий би ще доси не чув про такі тварини, як ви панове.

Щож відноситься до виглядів кращої праці в цій місцевости на будуче, то кажу, що тут можна дуже багато зробити для поширення просвіти й свідомости між українськими працюючими масами, але як тільки візьметься хто зі щирих людей за це діло, то передові панки таки зараз-же ляжуть йому колодою під ноги і він не вспіє довести почате діло до кінця. Їм бо не розходиться о народню свідомість, але о доляри для своїх вищих богів. Але як на будуче ці панки будуть дальше кирнити, тоді опублікую їх назвиска в пресі.

Ваш бувший приклонник,
Іван.

Сидней, Н. С.

Дорогий Товаришу Редактор!

Вже оце другий місяць, як сторінки нашого часопису "У.Р.В." заповнені іменами жертводавців на пресовий фонд нашої робітничої преси. З кождої місцевости складають свідомі товариші і товаришки на пресовий фонд "У.Р.В.", "Т.П." і "Г.Р." по своїй спромозі. Надсилають піддержку на часопис "У.Р.В." ріжні робітничі організації з усіх місцевостей в Канаді а навіть в Злуч. Державах. А чому це воно так, що робітники з усіх усюдів так дбають про свою робітничу пресу?

Всякому відомо, що робітнича преса видається тільки за гроші робітників. Робітнича преса служить виключно робітничим інтересам тому й вона заслугує на їхне попертя.

Тому й ми, сиднейські робітники, розуміючи становище такої преси, спішимо її з поміччю. Так, ми не належимо до тих, що занимаються фабрикованням самогонки, а до тих, котрі прагнуть знання і просвіти. Таке знання черпаємо з робітничої літератури і робітничих часописів. І ця власне горстка свідомих робітників в Сидней зрозуміла своє завдання зглядом свого часопису і відкликнулася щиро на зазив о поміч її. (Імена жертводавців були поміщені в минулих числах "У.Р.В.")

Тож до організації, сиднейські товариші робітники! Вас є ще дуже багато, що не належите до ніякої робітничої організації а так тільки живете одинцем, кождий про себе. Заходіть на наші юнійні мітінґи, які відбуваються кождого вівтірка. Берімся спільно до праці, а побіда по нашій стороні. Але до цього треба свідомости, треба читати нашу робітничу пресу і літературу.

З товариським привітом,
Ф. Ковадь, А. Петришин.

Спіден, Алта.

Дорогий Товаришу Редактор!

Даруйте, що спізнив з висилкою пресового фонду на "У.Р.В." Я хотів вислати фонд вже разом з передплатою, тому й трохи спізнив. Хоч цей фонд невеличкий, але під теперішні обставини робітникам чи фармерам дуже тяжко здобутися на того доляра. Та я все таки своє кажу: "Як хто хоче пса вдарити, то кия здибле". Так само хто хоче жертвувати на робітничу пресу, то пару центів на цю ціль розстарається. На поміч нашій газеті не підуть ніякі патріотичні "діячі". Вони стараються її знищити, щоб їм лекше отуманювати малосвідомих фармерів і робітників. Але робітники і фармері вже дуже добре приглянулися на "діяльність" цих панків, тому й не дадуться їм більше водити за ніс.

Посилаю Вам отже $1.00 на пресовий фонд "У.Р.В.", $4.00 на передплату від нового передплатника, а $4.00 як відновлення передплати від себе. При цій нагоді прошу всіх односельчан, щоби не лишилися позаду і вислали свою жертву на пресовий фонд "У.Р.В." Також щоб читали і передплачували "У.Р.В." так як той товариш, що зложив передплату і просив мене вислати її до редакції "У.Р.В." Цей чоловік, що зложив передплату на ґазету має вже 65 літ, читав попередно всякі другі "народні" часописі, але тепер вони йому остогидли з своїми брехливими статтями на робітників і фармерів, то й постановив розписатися з ними раз на все.

Хай жиє робітнича преса! Хай жиє солідарність між робітниками і фармерами!

З товариським привітом,
С. А. Івашків.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ В ТРАНСКОНА, МАН.

В неділю 30-го грудня 1923 р. відбулись загальні річні збори філії Стов. У.Р.Д. в Транскона. На зборах були присутні майже всі члени. Було також присутних багато гостей нечленів, які приглядалися пильно роботі зорганізованих робітників і робітниць.

Точно о год. 2.30 пополудни предсідатель зборів тов. А. Дубас перечитав програму зборів і попросив присутних товаришів членів розбирати кожду точку уважно і застановлятися зокрема над кождою. Перш всего предсідатель відчитав привітний лист від т. М. Ірчана в Вінніпегу, після чого привитано цей привіт грімкими оплесками. Відчитано також привітний лист від товариства "Злука" ім. Рози Люксембург.

На загальних річних зборах вписалось пять осіб в члени. Відтак приступлено до справоздання урядників. Справоздання представляється як слідує:

Відбулося 4 масові мітінґи, 28 адміністраційних, 16 спеціяльних, 6 дискусійних, 8 відчитів, 17 забав, 6 концертів, 4 пікніки, 7 представлень. Відсвятковано також всі пролетарські свята.

Матеріяльне справоздання, не включаючи грошей з будови У.Р.Д. представляється: Приходу за рік 1923 було $1,932.26; розходу за 1923 рік було $1,923.74. Остаєсь в касі на 1924 рік $8.52.

Зібрано також значну суму грошей на пресовий фонд "У.Р.В." що й було свого часу поквітовано на сторінках нашого часопису.

По обговоренню ріжних справ, які були на програмі, приступлено відтак до вибору нового заряду на 1924 р., управителя У.Р.Д. і ріжних комітетів. До нового заряду увійшли слідуючі товариші: А. Дубас, орг.; М. Касіянчук, заст. орг.; С. Дубас, рек. секр.; Ю. Грабовський, фін. секр.; С. Мойсієнко, касієр і упр. У.Р.Д. Тростісами зістали вибрані: М. Трилінський, А. Пура, Т. Поліщук, М. Тейман, В. Юрчишин, С. Петришин.

По виборі заряду піднесено питання вечірної англійської школи. Ухвалено завести таку школу, яка має відбуватися в У.Р.Д. один вечер кождого тижня. При кінці заряджено колекту в користь У.Р.Д. в Транскони, де зібрано $28.75.

Збори розвязано о год. 8.30 вечером.

І. Пожернюк, секр. зборів.

ПОШУКУЮ в дуже важній справі свого брата Василя Муравецького. Хто знав би його адресу або він сам хай напише до:

Alex Morowesky
Smoke Shop
(3) International Falls, Minn.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ У.С. Р.П.К. В ВІННІПЕГУ.

Подається до відома всім членам відділу У.С. Р.П.К. в Вінніпегу, що річні збори відділу відбудуться в середу, 9. січня 1924 о год. 8.15 вечером в Укр. Роб. Домі.

Обовязком кождого члена прибути на ці збори, позаяк буде вибір нового заряду і других комітетів.

Заряд.

РІЧНІ ЗБОРИ УКР. РОБ. ДОМУ В ВЕСТ ФОРТ ВИЛІЯМ, ОНТ.

Оцим повідомляється всіх членів Філії Стов. Укр. Роб. Дім в Вест Форт Виліям, що загальні річні збори відбудуться в неділю, 27-го січня 1924 о год. 2-гій пополудни в льокали під ч. 1101 Фридріка вулиці.

Кождий член філії повинен явитися на ці збори.

Члени, що мають затягнені членські вкладки, повинні їх виповнити найдалі два тижні перед зборами.

Члени, що знаходяться поза місцевістю, повинні виповнити свої членські вкладки, як також надіслати свої повноваження на руки своїх товаришів на загальні збори.

За Заряд
М. Шимків.

РІЧНІ ЗБОРИ УКР. РОБ. ДОМУ В МУС ДЖО, САСК.

Подається до загального відома всім членам і членкиням, що Річні Збори Укр. Роб. Дому в Мус Джо відбудуться дня 13-го січня 1924 р.

Програма зборів:

1. Отворення зборів.
2. Вибір президії на час зборів.
3. Провірення членів.
4. Справоздання Заряду.
5. Справоздання контроль. комісії.
6. Внески на добро організації.
7. Вибір Заряду на 1924 рік.
8. Замкнення зборів.

Рівнож взивається товаришів-членів, щоби конечно постарались бути присутними на цих зборах. Пригадується також членам і членкиням, котрі мають залеглі вкладки, щоб постарались їх виповнити ще перед зборами.

Заряд.

ДОБРА ДУМКА ПІД РОЗВАГУ.

Заклик Драматично-Співацького Музикального Гуртка до Товаришів і Товаришок в Саскатуні і околиці.

Робітники і робітниці! Не тратьте задармо часу в довгі зимові вечері, а вступайте до Драматично-Співацького Музикального Гуртка в Саскатуні, в котрім ви скористаєте багато дня себе на ціле життя. Спів і музика це є та дорога перлина в нашому життю, що розгонить смуток і горе, бо ми при музиці і співі забуваємо на час своє злиденне життя. Тож до діла, товариші і товаришки, нехай в кождій укр. хаті звенить мельодія української пісні і музики.

Наука уділяється безплатно в У. Р. Д. в Саскатуні.

Заряд Гуртка.

ПОШУКУЮ Николу Колотила з села Попільники, пов. Снятин, Галичина. Має десь перебувати в Саскачевані. Хто-б знав його адресу, або він сам, хай зголоситься на адресу:

Nykola Andreychuk
115½ Higgins Ave.
(5) Winnipeg, Man.

ПОШУКУЮ Петра Побережного з села Застіночє, пов. Теребовля, Галичина. Служив при українській армії і в 1918 р. був ранений коло Одеси. Хто мав би про него яку відомість, проситься написати на адресу:

Al. Poberezny,
88 Edward St.,
Winnipeg, Man. (3)

НА ПРОДАЖ хатні меблі: кухонна піч, 3 меблі з гостинниці, 5 меблів з їдальні, 1 мосяжне ліжко з пружиною, 1 бюрко, 1 сальонове крісло, 1 шафка на шмаття, 2 діточих ліжка, 1 байсикель величини 22, 1 байсикель величини 16 і 1 байсикель для малого хлопця. Зголошуйтеся під ч.

625 Pritchard Ave. (5)

КУПУЙТЕ, ДОКИ ЧАС!

В адміністрації "Укр. Роб. Вістей" є ще невелике число нових, надзвичайно цінних книжок робітничого письменника М. Ірчана:

ТРАГЕДІЯ ПЕРШОГО ТРАВНЯ. Це більший том споминів з горожанської війни на Україні в 1919—1920 роках. Ціна **50 цт.**

ФІЛЬМИ РЕВОЛЮЦІЇ. Дуже цікаві оповідання, які появилися вже в перекладах в чужих мовах. Ціна ..... **25 цт.**

ДВАНАЙЦЯТЬ. З портретом т. М. Ірчана. Це історія повстанчої ватаги т.т. Мельничука, Шеремети і Цепка. Ціна ... **50 цт.**

БЕЗРОБІТНІ. Опис робітничих злиднів в час безробіття. Ціна ..... **50 цт.**

В кождого свідомого робітника повинні бути ці книжки обовязково! Спішіться з замовленнями, які враз з грішми шліть на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard & McGregor Sts.
Winnipeg, Man.